

Alpha

Deze novelle is fictie. Alle namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn ontsproten aan de verbeelding van de auteur of fictief gebruikt. Elke overeenkomst met ware gebeurtenissen of bestaande personen berust op toeval.

Eerste uitgave juni 2018
ISBN 978 94 021 7812 8 (paperback)

Druk: Brave New Books
© 2018 Sabine Schults
Omslagontwerp Jasper van Gestel en Sabine Schults
Foto auteur © Manon Snoeren

‘The question of whether a computer can think is no more interesting than the question of whether a submarine can swim’

- **Edsger W. Dijkstra**

‘I believe there is no deep difference between what can be achieved by a biological brain and what can be achieved by a computer. It, therefore, follows that computers can, in theory, emulate human intelligence — and exceed it’

- **Stephen Hawking**

Een magneetzwefstrein zoeft voorbij als ik door de stadspoort loop. De wagons zweven enkele centimeters boven de rails. Het zoemende geluid heb ik eerder gehoord. Even is het er, maar voor je het weet is het weg. Er klinken zoveel verschillende geluiden op de achtergrond dat ik niet één vogel kan horen tjilpen.

De Kern is nog indrukwekkender dan ik me had voorgesteld. Alles is groot, de gebouwen steken meters boven De Muur uit. Sommige torens raken zelfs de wolken aan. De zon schijnt in de weerspiegeling van de glimmende gebouwen. Het licht verblindt me. De binnenstad lijkt totaal niet op wat ik ken van de andere kant van De Muur. Er staan weinig bomen en er is geen zand of gras in mijn gezichtsveld te bekennen. Ik doe mijn ogen dicht en snuif de lucht op. Het ruikt hier anders, maar niet verkeerd. Het is iets wat ik nog niet ken. Het heeft iets aangenaams.

Luchttaxi's vliegen me om de oren. Ik heb ze vaker voorbij zien komen. Ze vliegen dagelijks over Het Buitengebied, maar ik heb ze nog nooit van zo dichtbij aanschouwd. De gekleurde lichtstrepen aan de bolle onderkant zijn goed zichtbaar, ook al is het nog licht buiten. In zo'n voertuig kun je naar de hemel vliegen. Ik vraag me af wat er zich boven de wolken schuilhoudt.

Ik draai me om en zwaai naar mam en Luke. Het is voor het eerst dat ik wegga van huis. Aan mams betrouwende gezicht, dat ze de hele weg naar De Muur meedroeg, lees ik af dat ze moeite heeft met mijn vertrek. Ze veegt haar tranen weg met haar zelfgemaakte zakdoek. Ze houdt Luke stevig vast. Dat deed ze vanochtend ook bij mij. Haar nagels prikten in mijn schouders. Als ik er met mijn hand langsga, voel ik de afdrukken nog.

Luke heeft me thuis nog een broederlijke knuffel gegeven. Hij lijkt het niet erg te vinden dat ik ga, maar ik weet wel beter.

Hij gedraagt zich steeds volwassener. Ik zie mijn vader in hem terug. Hij heeft dezelfde hemelsblauwe ogen en onbezorgde glimlach.

Het is tijd om afscheid te nemen, ze mogen niet mee door de poort. Luke leunt nog steeds tegen mams heup, met zijn armen om haar heen geslagen. Twee handhavers sluiten de deur. Ik sta er vanaf nu alleen voor en mam heeft alleen Luke nog.

Een man in driedelig roze polyester pak verschijnt op de reclameborden, die op vrijwel elk gebouw hangen. Ze knippen fel. De man vertelt over de onverwachte dood van een of andere techneut. Dat is in elk geval wat ik eruit weet te halen. In één oogopslag zie ik de man een tiental keren met een statisch, vrijwel emotioneel gezicht strak voor zich uitkijken. Zijn woorden contrasteren met zijn gelaatstuitdrukking. Hij lijkt zijn ouderdom te verbloemen met zijn geverfde blonde haren. Ze zijn opgeschoren aan de zij-kanten. Een lok valt schuin over zijn voorhoofd en

mondt uit in een spitse punt naast zijn oor. Ik vraag me af wie de man is en waarom hij er zo eigenaardig uit ziet.

Ik ben aan het oriënteren waar ik straks moet zijn. Het is hier kolossaal. Ik weet niet eens meer hoe ik terug naar de poort zou moeten lopen. Niet dat dat nodig is; het is niet de bedoeling om naar Het Buitengebied terug te gaan.

In de straten zijn de mensen op twee handen te tellen. Ze komen het ene gebouw uit en lopen vliegensvlug bij het andere naar binnen.

Ik vraag aan een haastige voorbijganger waar ARC ligt.

‘Daar kijk je naar.’

Ik sta voor een gigantische glazen kegelachtige koepel, die wordt omringd door nog hogere gebouwen. Een handhaver brengt me naar de ronde, glazen lift die me razendsnel naar de 34ste verdieping brengt. Mijn evenwichtsorgaan heeft het er maar moeilijk mee.

Ik word naar de scheppingskamer begeleid, die zich op Vleugel A bevindt. In de kamer zit ene Martin Swayne. Dat staat in ieder geval op het naamplaatje dat aan zijn laboratoriumjas hangt. Hij zegt geen woord. Ik ga op de stoel tegenover hem zitten. Het blijft stil. Waarom zegt hij niets? Hij staart naar een doorzichtig beeldscherm. Er steken hier en daar wat kleine grijze sprietjes uit zijn verder kale hoofd. In zijn wangen zitten een heleboel putjes. Zijn lippen zijn zo dun dat ze met moeite zichtbaar zijn.

Zou hij wel weten dat ik er ben? Ik kuch subtiel. Nog steeds geen reactie. Ik sta op het punt hem te vragen wat de bedoeling is, als hij eindelijk iets zegt.

‘Wil je een mannelijke of vrouwelijke stem?’

‘Eh,’ stamel ik. Ik wist niet dat er überhaupt een keuzemogelijkheid was, maar ik weet niet zo goed wat ik dan wel had verwacht. Swayne heeft me nog steeds niet aangekeken als hij een klein object in een voor mij onbekend apparaat stopt. Op het scherm opent een programma. Als ik mijn best doe kan ik in spiegelbeeld lezen wat er staat, al kan ik er weinig van maken.

‘Mannelijk,’ zeg ik zonder er echt over na te hebben gedacht.

‘Interessante keuze. De meesten kiezen voor een zwoele vrouwenstem om hun seksuele lustgevoelens te kunnen ontladen.’

Wat bedoelt hij daarmee? Dirty talk? Met een computer?

‘Ik ga toch voor de mannenstem,’ besluit ik zonder er zeker van te zijn.

Swayne knikt en vult de gegevens in.

De voortgangsbalk loopt steeds verder vol. Eenen-twintig, tweeëntwintig, drieëntwintig. Even blijft de balk haperen. De wenkbrauwen van Swayne trekken samen. Enkele seconden later gaat de balk verder.

Swayne grijns stelt me gerust. Het is voor het eerst dat hij me aankijkt.

Achtennegentig, negenennegentig, honderd.

‘Klaar,’ zegt Swayne terwijl hij de zojuist geüpdatete chip met mijn gloednieuwe virtuele assistent in een polsband stopt. Hij reikt me de band aan en staat op.